

Onbuigbaar

Introductie

De meeste mensen zien de overheid als een vangnet. De politie als een schild. Voor mij zijn het muren. Muren die niet alleen de waarheid buiten houden, maar die langzaam op mij afkomen.

Mijn frontlinie ligt niet in een ver land op een slagveld met uniformen. Mijn frontlinie ligt bij de brievenbus die blauwe enveloppen uitspuugt, bij het politiebureau waar de waarheid wordt verdraaid, en in stilte van een kamer de klappen vielen.

Je ziet het niet aan me als ik in de supermarkt sta. Je merkt het niet als ik je groet op straat. Maar onder de oppervlakte woedt een onzichtbaar gevecht. Dit boek is mijn getuigenis. Niet geschreven uit wraak, maar uit noodzaak. Om te laten zien dat je, zelfs wanneer het systeem tegen je samenspant en de wereld je de rug toekeert, onbuigbaar kunt blijven.

Hoofdstuk 1: De muren van glas

Het geluid van de brievenbus is voor de meeste mensen een teken van de buitenwereld die even langskomt. Voor mij klinkt het als een schot. Er zijn zoveel verschillende schoten die de brievenbus kan lossen, dit begon al op zeer jonge leeftijd. De eerste keer dat ik de brievenbus meerdere keren kon horen klapperen, waren de momenten dat de scheidingspapieren tussen mijn ouders op de mat kwamen en mijn moeder vaak in stilte haar tranen probeerde te bedwingen. De brievenbus werd jaren later gebruikt voor doodsbedreigingen doorheen te schreeuwen en een teken met de buitenwereld te kunnen zien vanaf de binnenkant van de woning.. Op deze manier was er vanuit de woning toch nog ene communicatie met de buitenwereld mogelijk. Op deze manier voelde ik mij niet helemaal alleen. Na de jaren verstreken kwamen de andere schandalen aan het licht die te refereren zijn aan de enveloppen, enveloppen met zelfs een officieel logo. Elke envelop voelde voor mij als een mogelijk aanval, een nieuwe poging

van het systeem om mij verder de grond in te drukken.

“Ik sta in de gang als klein meisje en later als volwassen vrouw en net zoals een klein meisje laat ik de post opnieuw op de mat liggen. Ik adem in, tel tot drie, en recht mijn rug. Dat is wat ze niet zien bij een politiebureau of achter de loketten van de gemeente. Ze zien een dossiernummer, een lastige burger, een vrouw die ze weg kunnen zetten als ‘instabiel’. Maar ze zien de frontlinie niet die ik elke dag verdedig.”

Mijn naam is Isa Wolf, en dit is het moment dat ik ophield met buigen.

Deel 1: Het masker van veiligheid

De gang was geen overloop tussen kamers; het was de frontlinie waar mijn wereld dagelijks wankelde. Voor een buitenstaander was het slechts een smalle strook tapijt en muren met fotolijstjes, maar voor mij als klein meisje was het een mijnenveld. Zodra ik de voordeur achter me hoorde dichtvallen, veranderde de lucht. Ik leerde de taal van de gang spreken voordat ik kon lezen: de specifieke kraak in de vloer die verraden in welke stemming hij was, de echo van een stem die oversloeg, en de angstaanjagende stilte die altijd voorafging aan de storm waarin mijn moeder werd meegesleurd. Terwijl zij de klappen opving, ontwikkelde ik een zintuig dat nooit meer uit zou gaan. Mijn dagelijkse realiteit was een constante, koortsachtige alertheid; ik was een soldaatje op wacht, altijd luisterend naar de kleinste trilling in de muren, zoekend naar een veiligheid die achter die muren allang niet meer bestond.

De gang werd een echopot van rauw geluid. Het schreeuwen van mijn moeder was geen menselijk geluid meer; het was het geluid van iemand die vocht voor haar leven, een geluid dat door de dunne muren sneed en zich in mijn botten